

# פלשתם, רצחתם, החרבתם ונכשלתם!

מן הרגע הראשון במלחמה זו, נחשפה ישראל כעושת דברה של ארה"ב, שגייסה עבורה זמן נוסף להרג ורצח. ההתנגדות הנחרצת של בוש להפסקת אש, נכונותו לשלוח חימוש מתוחכם בכמות גדולה כדי לאפשר לישראל "לסיים את מלאכתה", באותו סגנון שארה"ב פעלה להחרבת עירק, הטלת וטו על כל החלטה המגנה את ישראל – מאשרות זאת בדייקנות.

המלחמה חשפה שוב את אופיו של השמאל הציוני שכל תפקידו הוא הצדקת פשעי הציונות בכיסוי "שמאלי". "אנשי הרוח", הפובליציסטים והבדרנים מגינים על המלחמה למען השלטת "הסדר החדש" האמריקני באזור. מלחמה שישראל החלה בעזה נגד הפלסטינים, מלחמה שמטרתה ריסוק החברה הפלסטינית והפיכת אנשיה לאבק אדם, שעברה גם לחזית הצפון. אותה מלחמה, אליה מנסה ישראל לגרור גם את סוריה. לכן כה אופייני הדבר שמנהיג השמאל יוסי ביילין הציע בגלוי לממשלת אולמרט-פרץ להוסיף את סוריה ליעדי המלחמה ומילא אותו תפקיד של עקיפת הממשלה מימין שמילא אורי אבנרי במלחמת יוני 67.

המלחמה חשפה גם את נכונותם של אמצעי התקשורת ההמוניים בישראל, בעיקר זו האלקטרונית, לשמש כסוכני משנה של דובר צה"ל, הן בכפיפות לציוויי הממשל, הן בהגנה על השתוללות ישראל בלבנון כולל הרס מכוון של מגדל התקשורת של הטלוויזיה שם, והן בהסתמכות על אוסף של גנרלים "מומחים", בעיקר כאלה שגררו אותנו למלחמת לבנון הקודמת, שיצרה את חיזבאללה והעניקה לו לגיטימציה. ומה עוד שמלחמה זו נערכה מבחינת ישראל בתנאים הבינלאומיים הנוחים ביותר. לא רק ארה"ב עמדה מאחוריה אלא גם מדינות אירופה שתלותם בארה"ב גברה בשל העליה במחירי הנפט. כמו

זה למעלה משלושה שבועות כותשת ישראל, ללא הרף, בעזרת הפצצות והפגזות חסרות תקדים, את דרום לבנון, את דרום בירות ומערבה ואת בקעת הלבנון, הורסת כפרים, כבישים, גשרים, תחנות חשמל, משאבות מים, בתי חולים ותחנות ממסר והופכת את לבנון לעיי חורבות. כ-800,000 איש ואשה הפכו לפליטים חסרי קורת גג, המתקבצים ברחובות צור, צידון ובירות ולא יהיה להם לאן לחזור. הזקנים והחולים נעזבו מאחור בשל חוסר היכולת לגרור אותם ברגל בשבילי עפר למקום מבטחים. למעלה מ-1,000 אזרחים, ביניהם נשים וילדים נהרגו, ועימם מעט אנשי חיזבאללה. תנועת הגרילה הגיבה על הפצצות חיל האוויר הישראלי בשיגור אלפי טילים וקטיושות על השליש הצפוני של ישראל.

הטענה שישראל נלחמת רק נגד חיזבאללה נתגלתה כתרמית. מכוונת ההרג וההרס הישראלית התעלתה על פשעיה בעבר, והוציאה לפועל תוכנית אופרטיבית שהתגבשה בשנתיים האחרונות ("אבני אש" ו"שילוב זרועות 1"), תוכנית המקדמת מעורבות ישראלית בסדר חדש בלבנון הבנוי על המתכון האמריקני בעירק: פירוק האומה הלבנונית לעדות דתיות מסוכסכות, קביעת הממשל הלבנוני וסלילת הדרך להיערכות האמריקנית מול סוריה ואירן. הרס תשתיתה של לבנון נועד להחריף את תנאי החיים של ההמונים וליצור שוב תנאים למלחמת אזרחים. זו הסיבה שישראל פוגעת באופן כה חמור בתשתית החומרית והאנושית של לבנון. הטבח בכפר קנה הוא פרי מדיניות זו, הרואה בערבים כולם בעיה דמוגרפית ולא בני אדם. זו מהותה של הציונות וזו הקונספציה האמיתית של מדינת היהודים. מול ההרג וההרס ההמוניים, הטענה שחטיפת שני חיילים והריגת שלושה הם העילה לתוקפנות, התגלתה כשקר גס.

כן המשטרים הערבים הקשורים בטבורם לאימפריאליזם תמכו למעשה בישראל ללא בוש.

הרטוריקה של ראש הממשלה ומקורביו הייתה מיועדת לחפות על חוסר יכולתו של הצבא לסיים במהירות את שהוטל עליו. למעלה משבועיים התפלשו כוחות הקרקע של ישראל בשלושת הקילומטרים הראשונים בשטח לבנון, ולא הצליחו למגר את כוחות ההתנגדות. הם גם אינם מסוגלים עדיין למנוע ירי טילים על האוכלוסייה האזרחית בצפון וכשליש ממנה עזב את האזור וירד דרומה. שוב אלה שנשארו מאחור הם העניים ביותר, הקשישים והחולים, ממש כמו בלבנון. מאז מלחמת 1948, לא נזקקו תושבי ישראל לפנות כשליש משטח המדינה. ישראל שיצאה להרפתקה הלבנונית כדי לשוב ולרכוש את מקומה ככוח הראשי של ארה"ב באזור נכשלה כישלון חרוץ. העולם כולו ראה כיצד ארגון קטן המונה אלפים ספורים של לוחמים, חוסם למעלה משבועיים את התקדמות הצבא הישראלי האדיר.

שרת החוץ האמריקנית הגיעה לישראל כמצביא העליון במלחמה זו, הבא לדרבן ולנזוף בחיל המשנה העצל שלו שאינו מצליח לסיים את המלאכה שהוטלה עליו. היא אף הזהירה כי לארה"ב יש חלופות נוספות. כמעשה חסד קבלה ישראל זמן נוסף אך איבדה את הבכורה במערכת התוקפנות האימפריאליסטית. ארה"ב עשויה לשנות כיוון ולנסות לרכוש את סוריה אפילו דרך אילוף ישראל לשלם את המחיר לקניית הגולן תעמוד על הפרק). כבושים (הסדר שבו החזרת הגולן תעמוד על הפרק). יהיה ההמשך אשר יהיה, כאשר השוטר המזרח תיכוני ניוקק לכח שיטור בינלאומי להגנה עליו, מוכח לכל כי הנכס האסטרטגי של האימפריאליזם הפך לנטל.

מסיבות אלה רואים ההמונים באזור, הן אלה הנתונים לדיכוי הישראלי והן נתיני המשטרים הערביים, את לוחמי חיזבאללה כנציגיהם הישירים מול כל כוחות הדיכוי. כל העדות בלבנון תומכות כיום בחיזבאללה וכך גם המפלגות הפוליטיות. שוב הוכח כי ישראל, הנציגה המרכזית של הסדר האזורי, משמשת כורז לאותם כוחות המוניים אשר בהתארגנותם ובמאבקם, יכולים להחיש את כליונה.

## לבנון: מדינת ישראל מדרדרת את האזור כולו למלחמה

הפלישה הישראלית ללבנון וההרס שזורע הצבא הישראלי בתשתית האזרחית של המדינה, לא נועדו רק לנקום את כבודו האבוד של צה"ל או לנסות להחזיר את החיילים השבויים. הם נועדו בראש וראשונה לחתוך את כוחה של תנועת חיזבאללה הלבנונית. חיזבאללה מנהל מאבק נגד ישראל למען שחרור שבויי המוחזקים בישראל, ובראשם סמיר קונטר, וחיוזק מעמד העדה השיעית הענייה (40% של כלל האוכלוסייה) בתוך לבנון.

מלחמת לבנון החדשה היא ניסיון של הממסד הפוליטי והצבאי בישראל להשתלב בהוצאה לפועל של תכניות

האימפריאליזם האמריקני נגד סוריה ואירן. יתרה מזאת: מה שהנהגת מדינת ישראל, מראש הממשלה ומטה, מכנה "שיקום יכולת ההרתעה של צה"ל" פירושו הוכחה לארה"ב, כי מדינת ישראל עדיין מהווה נכס אסטרטגי עבורה, ולא נטל, ולכן היא רוצה להבטיח לעצמה את שילובה במהלכים הצבאיים והפוליטיים, אותם יוזם האימפריאליזם באזור.

התוכנית המיידית של ישראל היא כינון סדר חדש בלבנון שבו ההנהגה המרונית סביב חירי תוכל לשלוט באין מצרים על המדינה. התקדים של יוני 1982 חוזר על עצמו, וגם הפעם הממשל האמריקני סומך את ידו על המלחמה הישראלית, על פי ההצהרות המפורשות אתמול (13.07.06) של בוש וקונדוליסה רייס.

במה הדברים אמורים? מאז 1990 נדחקה מדינת ישראל אל מחוץ למעגל הפעילות הצבאית של האימפריאליזם במזרח התיכון. קוצר ידה בדיכוי מהיר של האינתיפאדה הראשונה, הביאה את ארה"ב למנוע את שיתופה במלחמת המפרץ הראשונה שנערכה ע"י האו"ם. יתרה מזאת: במלחמה זו נטלה ארה"ב מידי מדינת ישראל אף את הזכות להגן על בטחונה שלה ונטלה לידיה את השמירה עליה. מדינת ישראל אף לא הורשתה להגיב על ירי הסקאדים עליה ונגזר עליה לשתוק ולספוג בשקט כאשר טילי הפטריוט האמריקניים נכשלו ביירוט הטילים העיראקיים. בכל התקופה מאז השקיעו האמריקנים למעלה מחמישים מיליארד דולר בשמירה על יתרון הצבא הישראלי על פני צבאות המדינות הערביות – השקעה ללא קבלת תמורה פעילה. אין פלא שבתוך הממסד האמריקני, התחילו "מומחים" שונים לערער על ההשקעה העצומה בישראל חסרת התועלת. גם בדיכוי האינתיפאדה השנייה נכשל הצבא הישראלי, למרות האמצעים האימתניים ודרכי הטרור שהפעיל בקנה מידה שחבק את החברה הפלסטינית כולה.

במשך השנה האחרונה הזהיר חיזבאללה את מדינת ישראל פעמים רבות כי, בשל השארתם בישראל של שבויים לבנונים שנחטפו מעל אדמת לבנון, מתכוון הארגון לחטוף חיילים "כקלפי מיקוח", כפי שנהגה גם ישראל לעיתים קרובות בעבר. ישראל סירבה לנהל משא ומתן "עקיף". מתכונת ה"אין פרטנר" פעלה גם כאן. חיזבאללה הוציא את איומו לפועל בהצלחה רבה וצה"ל פלש ללבנון תוך איום להסיג את לבנון עשרים שנה אחורה.

מאז הפלישה נהרס נמל התעופה של ביירות, הוטל סגר ימי, אווירי, יבשתי (כמו בעזה!) על לבנון כולה, כל הכבישים הראשיים בין עיר הבירה לבין דרום ומזרח המדינה נהרסו, מאות אלפי אנשים הוברחו מבתיהם, נהרגו אזרחים לבנונים רבים וישראל הצהירה כי נסראללה ומשעל מועמדים להוצאה להורג ללא משפט. בתגובה להתקפה נשלחו טילים מלבנון לכל ישובי וערי הצפון ואזרחים ישראלים נפגעו.

המלחמה בלבנון לא הקטינה את ממדי ההרס והרצח המתמשכים בעצם הימים והלילות האלה שזורעת ישראל ברצועת עזה. אסור שהמלחמה בלבנון תסיט את תשומת הלב מהמתרחש בעזה. מדינת ישראל מנצלת את המצב הזה כדי להמשיך במלאכת ההרס השיטתי של החברה

הפלסטינית, מוסדותיה ותשתיותיה. "המשרד לתיאום העניינים ההומניטאריים של האו"ם" מדווח (12/7/06) שאספקת החשמל בעזה מוגבלת ל-8-6 שעות ביממה, ולרוב המשפחות אספקת המים מוגבלת ל-3-2 שעות ביממה. עיריית עזה הפסיקה את איסוף האשפה כי אין יותר דלק למשאיות. ערימות הזבל נערמות ברחובות עזה. כל אלה מאיימים לגרום, מלבד הסבל היומיומי של האוכלוסייה, למשבר במערכות בריאות הציבור ואף לפריצת מגפות. "ארגון הבריאות העולמי" מתריע שבשננויות האחרונות התרבו מקרים של דיזנטריה ביותר מ-150% לעומת המצב באותה תקופה לפני שנה.

רק ביממה האחרונה נרצחו עוד 26 אזרחים ברצועת עזה, בתוכם משפחה בת תשע נפשות.

האם יש לקחת ברצינות את התירוץ המוצג בפני כלי התקשורת לצעדים המלחמתיים ההרפתקניים של מדינת ישראל?

איך אפשר להתייחס ברצינות לטענת ההנהגה הישראלית שהיא דואגת לגורל החיילים השבויים? כל שאיפתה כיום היא לחזור למעמדה ככלב השמירה המועדף של ציר הרשע האימפריאליסטי במזרח התיכון.

אנו תובעים:

– שחרור השבויים הלבנונים והפלסטינים תמורת השבויים הישראליים!

– יוצאו כל הכוחות הישראליים מייד מלבנון, מעזה ומהגדה המערבית הכבושה!

– יוסר המצור היבשתי, הימי והאווירי, מרצועת עזה ומלבנון!

14.07.2006 הוועד למען מדינה חילונית דמוקרטית

## גל חדש במלחמת הדמים נגד העם הפלסטיני

התוכניות שגובשו משך חודשים יצאו לביצוע: פלישה לדרום ולצפון של רצועת עזה, מיטוט הרשות הפלסטינית. חטיפת החייל והריגת המתנחל שימשו רק כסות למבצעים אלה, אין זו חטיפת החייל הראשונה, ולא ההריגה הראשונה של מתנחל. ההחנקה של הרצועה שהועמדה במצור כמעט שלם, הרעבת האוכלוסייה, החיסולים "הממוקדים" שגם קוטלים משפחות על ילדיהן, חטיפת פעילים, הכינו את הקרקע לתגובות של הארגונים: ירי טילי קאסם, חטיפת החייל.

יחידה מבצעית "נבחרת" של צה"ל חדרה לחאן יונס וחטפה שני לוחמי חמאס מביתם. הממונים על הצבא לא חלמו שיבוא לכך המשך. לאחר יומיים תנועת ההתנגדות הפלסטינית החזירה לישראל באותו מטבע. בוצעה פעולת קומנדו מוצלחת וחייל ישראלי נלקח בשבי. הסערה שפרצה בעקבות זאת זעזעה את ראשי הממסד הצבאי והפוליטי. לגביו "זה מעשה טרור" (כך הרמטכ"ל חלוץ). המשא ומתן

היחידי שהם מקיימים זהו גל הטרור הנוכחי נגד העם הפלסטיני כולו אותו הם לוקחים כבן-ערוכה: הריסה בהפצצה של הגשרים המקשרים בין חציה הדרומי של הרצועה לחציה הצפוני, הרס אספקת החשמל לחלק ניכר של התושבים, דרישה מ-150,000 תושבי הצפון כי ינטשו את האזור. ומעצר עשרות של נבחרי ציבור, חברי פרלמנט ושרים.

המטרה כביכול של הפלישה הישראלית רבת ההיקף לרצועת עזה היא שחרור החייל השבוי. אך הסיבות האמיתיות הן, שוב, מחיצת האוכלוסייה הפלסטינית שלא נכנעה לטרור הישראלי על-ידי זריעת הרס ואימה, רציחת מנהיגים פלסטינים, גם אם זה יביא למותו "בלא כוונה" של החייל הישראלי השבוי. לממשלת ישראל נוח יותר להתמודד עם החזרת גופת חייל מאשר להכנס למשא ומתן על שחרור שבויים. הרי הצבא מפגיז באופן מסיבי את האזור בו עלול להמצא השבוי.

המתקפה כוללת גירוש תושבים מאזור לאזור, הריסת תחנת כוח, הפסקת המים והמזון. זהו גזר דין מוות לאלפי חולים, זקנים וחלשים. גטו עזה ילמד שוב את ידה הקשה של מדינת האדונים. כעשרה חודשים לא ראו תושבי גטו עזה חיילים ישראלים, דבר זה נגמר. הפלישה הנוכחית תהפוך לתקדים ותחזור שוב ושוב כשיטה.

מאז עלתה ממשלת החמאס לשלטון גילו ראשיה "אחריות" המובילה אותם במסלול גזר מראש להשתלבות בהסדר האמריקני. טעותם הראשונה הייתה שהסכימו להשתתף בבחירות בתוך הבנטוסטאנים הנשלטים על ידי ישראל במקום לדרוש בחירות כלליות ומלאות של כל העם הפלסטיני, על חלקי השונים – בכל הארץ ובפזורה – שרק לו הזכות לקבוע את הנהגתו הנבחרת. ההסכמה לבחירות היתה בעצם הסכמה לחלוקת פלסטין. מכאן הודעת החמאס כי הזרוע הצבאית שלה מוכנה להעניק לצד הישראלי הפסקת אש ארוכה אם תיסוג לגבולות 67. קידוש גבולות החלוקה שהביאה את הנכבה הפלסטינית מצביעה כי גם בשאלת השיבה עלולה להתכופף תנועת החמאס בפני הכוחות השולטים באזור. חשוב להבין כי שאלה זו היא שאלת המפתח. אין משפחה פלסטינית שחלק מבניה ובנותיה אינם פליטים. ללא פתרון שאלת הפליטים לא יהיה שום סיכוי לשלום באזור. ושוב מוכה, גם בהקשר של התקוממות העם הפלסטיני, כי פעילות צבאית נגד צבא הכיבוש אינה ערובה לדרך פוליטית נכונה. פעילות ההמונים היא שתכריע כאן.

ואבו מאזן? שותפו של יוסי ביילין בויתור על זכות השיבה, האיש המתנשק עם אולמרט כשדמם של ילדי עזה נשפך בחופים וברחובות, שקיבל מישראל וירדן אלפי כלי נשק להקמת מיליציה נשיאותית נגד ממשלה נבחרת, לא היה מעולם רלבנטי עבור השותף הישראלי. נוצות האפרוח הזה לא יצמחו לעולם.

הדרך הצודקת והנכונה להפסקת מעגל הדמים הנוכחי היא שחרורם המידי של כל האסירים הפלסטינים תמורת השבוי הישראלי והוצאת צה"ל מכל השטחים הכבושים.

27.6.2006 הוועד למען מדינה חילונית דמוקרטית

## דברים שנישאו בכנס זכות השיבה

### השני בנצרת

#### אילן פפה

בשנת 1948, ביצעה הממשלה הישראלית והתנועה הציונית פשע כנגד העם הפלסטיני. הפשע היה "טיהור אתני". זה אינו מונח סתמי כי אם אמירה בעלת משמעויות פוליטיות, משפטיות ומוסריות. המשמעות של המונח הזה התבררה לאחר מלחמת האזרחים בבלקן בשנות התשעים. כל פעולה של קבוצה אתנית שנועדה לסלק קבוצה אתנית שניה כדי להפוך שטח מעורב לשטח טהור היא טיהור אתני. העובדה כי מעשה הוא טיהור לא קשור באמצעים – משכנוע ואיום עד גירוש והרג – כל המאמצים האלה הם חלק מטיהור אתני. בנוסף לכך, טיהור שכזה מתבצע לעיתים ללא תוכנית אב. המשמעות של הבנה שכזו היא שקרבות הטיהור האתני הם גם אנשים שעזבו מפחד, לא רק גורשו, או כאלה שסולקו בתהליך מתגלגל. זו ההגדרה של טיהור אתני שניתן למצוא אותה באתרי האינטרנט של מחלקת המדינה של ארה"ב ושל האו"ם. זו היא ההגדרה של טיהור אתני שכוונה את בית הדין הבינלאומי בהאג כאשר החליט לשפוט את האחראים לתכנון ולביצוע מעשה הטיהור האתני כמי שביצעו פשעים כנגד האנושות.

המטרה הישראלית בשנת 1948 הייתה ברורה ונאמרה ללא כחל ושרק בתוכנית דלת שאומצה במרץ 1948 על ידי הפיקוד העליון של ההגנה. תפיסת מרבית השטח של ארץ ישראל המנדטורית לאחר עזיבת הבריטים וסילוק רוב הכפרים והשכונות הערביות מתוכו. הביצוע היה אפילו שיטתי יותר ומלא יותר מן התוכנית. בתוך שבועה חודשים 531 כפרים סולקו ו-111 שכונות עירוניות רוקנו. הגירוש לוהה במעשי טבח, אונס ומאסר גברים (שהוגדרו כמי שמעל גיל 10) במחנות עבודה לתקופות של מעלה משנה. כל המאפיינים האלה וכל הסממנים האלה בשנת 2005 יכולים להיות מיוחסים אך ורק למדיניות של טיהור אתני; קרי מדיניות המבקשת להפוך שטח מעורב אתני, הגדרת האו"ם, לשטח טהור אתני, כאשר כל האמצעים כשרים לכך. מדינות שכזו מוגדרת היום במשפט הבינלאומי כפשע נגד האנושות אשר לדעת מחלקת המדינה האמריקאית, הפתרון הפוליטי היחידי האפשרי לו הוא שיבתם של כל אלה שגורשו ממעשה הטיהור האתני.

המשמעות הפוליטית של אמירה שכזו היא שישראל אחראית באופן בלעדי ליצירת בעיית הפליטים הפלסטינים ואחריותה היא משפטית ומוסרית. המשמעות המשפטית היא שגם אם יש חסינות, לאחר זמן כה רב, למי שביצע מעשה המוגדר כפשע נגד האנושות, מעשהו הוא עדיין בבחינת פשע שמבצעו לא באו על עונשם. והמשמעות המוסרית היא שהמדינה הזו נולדה בחטא, שמבצעו לא הודו בו, ולא מעטים היום מצדיקים אותו.

אבל מאחר והצמרת הפוליטית והחברה הישראלית בכללותה התעלמו מן המשמעויות הללו, לקח אחר לגמרי נלמד מן האירועים הללו: ניתן לגרש חצי מן האוכלוסייה הפלסטינית, להרוס מחצית מבתיה וכפריה ולצאת מכך

ללא שריטה או ביקורת. התוצאה הייתה בלתי נמנעת – המשך הטיהור האתני מאז 1948 עם תחנות ברורות כמו גירוש עשרות כפרים מיד לאחר מלחמת 1948, גירוש 300,000 איש אחרי מלחמת 1967 וגירוש איטי ומדוד בשנים האחרונות מאזור ירושלים.

כל עוד לא יילמד הלקח הפוליטי – לא יהיה פתרון לסכסוך הישראלי-פלסטיני. נושא הפליטים יחזור ויכשיל כל ניסיון, מוצלח ככל שיהיה – לבנות מבנה פוליטי שיאפשר לישראלים ופלסטינים לחיות בארץ. ועל כן החשיבות של הכרה באירועים של 1948 כמעשה טיהור אתני – כך שהפתרון הפוליטי לא יתחמק משאלת השאלות ומן הגורם העיקרי לסכסוך – גירושם של הפלסטינים.

כל עוד לא יילמד הלקח המשפטי – תיוותרנה בצד הפלסטיני שאיפות לנקם ולגמול. ההכרה המשפטית בנכבה של 1948 כמעשה טיהור אתני מאפשרת צדק משקם. זה הוא תהליך אשר התרחש לאחרונה בדרום אפריקה. ההכרה בעוולות העבר אינה נעשית על מנת להביא אשמים לדין, אלא על מנת להביא את האשמה לדין. וכך התגמול לא יהיה בנקם כי אם בפיצוי; בין שהפיצוי יהיה כספי או על ידי שיבתם של המגורשים ובני משפחותיהם אל מולדתם (ובתיים במקום בו זה מתאפשר).

כל עוד לא יילמד הלקח המוסרי – תמשיך מדינת ישראל להתקיים כמובלעת עוינת בלבן של העולם הערבי; התזכורת האחרונה מן העבר הקולוניאלי המסבכת לא רק את יחסי היהודים עם הפלסטינים כי אם גם עם העולם הערבי כולו. ומשום שהלקח המוסרי אינו נלמד, יש הצדקה בדיעבד של הטיהור האתני וסכנה כה מוחשית לניסיון נוסף למצותו.

אבל בכנס השני למענה של זכות השיבה שהתכנס בנצרת בדצמבר 2005 אנו מוכיחים כי קבוצה קטנה של אזרחיה היהודים של מדינת ישראל הטמיעה את הלקחים האלה. מתברר, כי לא כל היהודים הם אטומי לב או בורים ביחס לנכבה המקודשת לפלסטינים. זה הוא מיעוט קטן, אבל קיים. לא כל תושביה היהודים של הארץ הזו חירשים לשבר, לכאב ולבכי של אלה שנפגעו, נאנסו ונפצעו במהלך 1948. הם שמעו על אלף האזרחים הפלסטינים שנאסרו בשנת 1950 לתקופות שונות, ועל הטבח בכפר קאסם בשנת 1956. הם יודעים על פשעי המלחמה בביצוע במהלכה של מלחמת 1967 ועל ההפצצות האכזריות של מחנות הפליטים בלבנון בשנת 1982 ועל שבירת העצמות של נערים פלסטינים בגדה המערבית בשנת 1987. הם אינם חירשים. הם שמעו את קולות המפקדים המורים על טבח ואת קולות החיילים שנהנים מביצוע הטבח.

הם גם לא עיוורים. הם ראו את מה שנותר מ-531 הכפרים הפלסטיניים שנהרסו ב-1948 במהלכו של הטיהור האתני. הם ראו את מה שכל ישראלי יכול היה בקלות לראות ובחר שלא. חורבות מתחת לקיבוצים יהודים או יערות הקק"ל.

המתאימה למימוש תביעה זו, כלומר את המדינה המאוחדת בפלסטין ואת ההתנגדות לחלוקה. תמיכתם המגומגמת בבטחונה ושלמותה של מדינת ישראל באה לידי ביטוי בתיבה "ישראל/פלסטין" המקובלת על תומכי החלוקה. מכאן המרחק לטקסט הבא מתוך הפרסום של זוכרות הוא קטן ביותר: "הרעיון כאן הוא להניח בצד את שאלת הזכות לשיבה מתוך הנחה שללא קבלתה לא יהיה פתרון צודק לסכסוך. מה שחסר, לרוב, בדיונים בנושא הוא להבין על מה מדובר ב'שיבת פליטים', כיצד זה פועל במקומות אחרים? מה הבעיות והאתגרים איתם יש להתמודד? מה הן הזכויות האישיות והחברתיות העומדות על הפרק? כיצד תבוא זכות השיבה לידי ביטוי בפועל? כיצד ניתן ליישם שיבה של פלסטינים מבלי לפגוע בזכויות הישראלים (או תוך פגיעה מינימלית בזכויות הישראלים)? כיצד יעוצבו החברה והתרבות מחדש? שאלות משפטיות, תרבותיות, מיגדריות, ביורוקרטיות וגיאוגרפיות רבות עומדות על הפרק ויש להבין כדי לדון בשיקול דעת בנושא השיבה. אחת המטרות של הקבוצה תהיה, אם כן, להתמודד עם שאלות אלו באמצעות מפגשים עם מומחים בינלאומיים, כששימת הדגש תהיה על ההשלכות האפשריות לאזור."

\* \* \*

כדי להבין את הסיבות הממשיות לרעיון של "להניח בצד את הזכות לשיבה", צריך להבין קודם לכן את המסגרת הבינלאומית לה שייכים שני הארגונים. מסגרת זו היא מנגנון האו"ם המאגד בשורותיו לא רק מדינות ומייצג את מאזן הכוחות העולמי, אלא גם את המגזר המכונה "ארגונים לא ממשלתיים" המהווה מנגנון משלים לפעילויות שונות מהן מתחמקים מנגנוני המדינות. ומכיוון שהאו"ם מבטא את הסדר האימפריאליסטי העולמי, הרי לשמירתו של סדר זה אחראית גם חצרו האחורית בה מתגדר "המגזר השלישי". הבעת הנכונות להסתגלות ולהתאמה של אירגוני ה-NGO לפרוגרמה הפוליטית של ההסדר האימפריאליסטי קשורה אם כך לתפקידים של ארגונים אלה במירקם החברתי והפוליטי של הסדר העולמי בתקופת הגלובליזציה. המוסדות המפקחים על תהליך הגלובליזציה שעיקרו הפרטת נכסי הציבור, פירוק ארגוני העובדים, פתיחת שערי כל המדינות למדיניות ההון הפיננסי וביטול שרידי "מדינת הרווחה" הקיינסינית, הם הבנק העולמי וקרן המטבע הבינלאומית. על פי הדו"ח של הבנק העולמי עצמו, גדל חלקו שלו במימון אירגוני "המגזר השלישי" במשך העשור האחרון, מ-21% מתקציבי המגזר ל-73%. כלומר, אותו גוף המוציא לפועל את מדיניות האימפריאליזם מממן את רוב פעילות ה-NGO, בעיקר כדי להחליף את הזכויות החברתיות של ההמונים בצדקה התלויה ברצון התורמים. במקביל מיצרים מוסדות האימפריאליזם גם אידאולוגיה המתאימה לסדר העולמי של הגלובליזציה. חשיבותה של ישראל כבסיס אזורי של השליטה האימפריאליסטית ושל הסדר הקיים, הינה חלק מצרכי הגלובליזציה והאידאולוגיה שנועדה לייצב סדר זה במזרח התיכון היא הכוזב הקדוש של "שתי מדינות לשני עמים", עמדה המבוססת על שמירת שלמותה ובטחונה של "מדינת היהודים" ופירוק הדרגתי של פצצת הזמן שיצרה השאלה

ובשל כך הם גם לא שכחו גם כאשר רוב החברה היהודית אטמה את לבה. ואולי בשל כך הם מבינים טוב יותר את הקשר בין הטיהור האתני הגדול של 1948 לפרקיו הבאים עד היום הזה. הם מזהים את הקשר בין גיבורי תש"ח למי שפיקדו על דיכוי האכזרי של שתי האינתפאדות – יצחק רבין ואריאל שרון. הם גם אינם מתעלמים מן הזיקה הברורה שבין בניית החומה ומעשה הטיהור האתני הנוכחי. הגירוש של 1948 והכליאה של אנשים בתוך חומות בשנת 2005 הם תולדה ומימוש של אותה אידיאולוגיה אתנית וגזענית.

אבל הם גם לא אילמים. והם ימשיכו יחד עם אחים ואחיותיהם הפלסטינים להשמיץ את קולם. לא לתת לאיש לשכוח את מה שקרה ולא להפסיק להיאבק למען תיקונו של העוול הגדול הזה שבעטיו נמשך סכסוך מיותר בין יהודים וערבים על האדמה הזו.

## זכות השיבה וארגוני האנ. ג'י. או. – שיעור בהסתגלות פוליטית

### אלי אמינוב

בכנס השני למען זכות השיבה שהתקיים בנצרת בדצמבר 2005, אמר מנהל ארגון "זוכרות" איתן ברונשטיין, כי הסברת הנכבה הפלסטינית בקרב האוכלוסיה היהודית בישראל היא צעד חשוב ממדרגה ראשונה. אולם, הוסיף ברונשטיין, הדיבורים או ניסיונות השכנוע של אוכלוסיה זו בשאלת זכות השיבה של הפליטים הפלסטינים, נתקלים בהתנגדות טוטאלית וחוסמים את היכולת להנחיל את תודעת הנכבה ליהודים בישראל. חלק מהנוכחים נדהם וביניהם גם חברים ב"זוכרות", אולם ברונשטיין הסביר מאוחר יותר למבקריו כי אינו מתכוון לשום דבר חדש אלא רק מציע טקטיקת הסברה חדשה ו"ריאליסטית" יותר.

ארגון "זוכרות" נולד לפני כארבע שנים במטרה להנחיל את תודעת הנכבה בקרב החברה הישראלית. הארגון ארגן סיורים בעשרות כפרים פלסטינים שנהרסו במלחמת 1948, וקבע בהם שלטי זכרון, גבה עדויות ממגורשים ופליטים, וארגן הפגנות ותהלוכות זכרון. בשאלת הפליטים היתה עמדת הארגון תמיכה מלאה בזכות השיבה ובדצמבר 2004, אף חתמה נציגת זוכרות על מסמך הסיכום של הכנס הממליץ על מדינה חילונית דמוקרטית בכל פלסטין ההיסטורית, כמסגרת המתאימה ביותר למימוש זכות השיבה.

בחודש ינואר 2006 יצא חוזר של ארגון "זוכרות" ובו הודעה על פתיחת קבוצות לימוד משותפות יחד עם ארגון "בדיל", NGO פלסטיני מבית לחם, בנושא השיבה לישראל/פלסטין.

שיתוף הפעולה בין שני הארגונים אינו מקרי. אמנם שניהם הביעו בעבר תמיכה מלאה בזכות השיבה של הפליטים הפלסטינים אך מעולם לא אימצו את המסגרת

ופחד מאי סדר חברתי-פוליטי, כצידוק להמנעות מיישום מלא או חלקי של זכות השיבה."

ניתן לראות בבירור כי העיסוק המופרז בשאלת הרכוש הפלסטיני השדוד וגילוי הבנה לזכויות הישראלים להחזיק ברכוש זה, מצביעים גם הם על קידוש מחבר המסמך ובעקבותיו שני ארגוני ה-NGO את הסדר החברתי האזורי, כולל היותו נשלט על ידי האימפריאליזם האמריקני, כשומר יחסי הקניין באזור. לכאורה מתעלמים שני הארגונים מסוגיות אלה, אך ברור שזכויות של קולוניאליסט וזכויות של הילידים יכולות להשקל באותה אמת מידה, רק בתוך סדר חברתי התומך בגלובליזציה ונתמך על ידה. עבור ארגונים אלה לא מדובר בזכויות יתר של יהודים בפלסטין ושל העדר זכויות אצל הפלסטינים, אלא בהפשטה של "זכויות". במקביל החלו ב"זוכרות" לדבר על דרכים לעקוף את חששות היהודים ולפתח גישה שתשלב בהסברה "חמלה" ליהודים ולחרדותיהם. אחת ההתבטאויות בדיונים בתוך "זוכרות" היתה: "בין כה וכה רוב הפליטים יבחרו בפיוצי כספי והחלק העלול לרצות באמת לחזור הוא הפליטים מלבנון המונים כארבע מאות אלף נפש". על רקע עמדות אלה עזבו רוב החברים הערבים את הקבוצה.

התכופות בדיל וזוכרות בפני הסדר האימפריאליסטי המתבטאת בהכרה בזכויות היתר של היהודים בפלסטין, בולטת במיוחד לאור העובדה כי ההמונים הפלסטינים המופגזים יום יום ושעה שעה, לא נכנעו. הם מלקקים את פצעייהם אך מחפשים דרך להתנגד לחומסי ארצם וזכויותיהם. עזיבתם של רוב החברים הערבים את "זוכרות", מצביעה על אינסטינקטים פוליטיים בריאים. שני הארגונים הנזכרים הולכים ומאבדים את היכולת לקחת חלק במאבק הקשה והצודק של ההמונים הפלסטינים.

## הצורך בבחירת אסיפה מכוננת דמוקרטית!

### יהודה קופפרמן

(זהו פרק נוסף המרחיב ומסביר את עקרונות הוועד למען מדינה חילונית דמוקרטית)

בבית להיה משפחה רגילה, משפחת ראייה, יוצאת לבלות על חוף הים והטבח שיוזם צבא הדיכוי משיג אותה: כולה, מלבד ילדה קטנה שנשארה יתומה, ללא אחים ואחיות עוד, לא תחזור הביתה. ילדים יוצאים לרחוב הומה בעיר עזה, וטיל מונחה לייזר נורה ממסוק רחוק ומנוכר קוטל אותם. כל אלה פלסטינים ועל כן חייהם זולים בשוק הנתעב של מדכאי העמים.

ביתור הארץ ב-8-1947 על פי החלטה של אותם מדכאי ושוודי העמים שמכונסים באו"ם היה חלוקה לפי אמת מידה אתנית-דתית, וגררה אחריה את הבלתי נמנע: טיהור אתני - גירוש 700.000 תושבים מהארץ, כאשר

הפלסטינית. הלחץ הפיזי המתון של הגופים התורמים לשני הארגונים הנ"ל הולך ונושא פרי, שהרי בעל המאה הוא גם בעל הדעה. לכן יש צורך לשלב את התמיכה הפורמלית בזכות השיבה באימוץ דאגה מוגברת ל"מה גידו היהודים" וכך אומר המסמך:

"שיבת הפליטים, תשפיע על האוכלוסייה היהודית שחיה בארץ ולכן חשוב לעסוק בנושא זה. התפיסה העומדת בבסיס התודעה הישראלית מניחה כי זכות השיבה תגרום לעוול נורא ליהודים, זאת מתוך הנחה כי זכויות הישראלים והפלסטינים הן מנוגדות וסותרות. אנו סבורות שאין הדבר הכרחי. יחד עם זאת חשוב להתייחס לפחדים אלו ברצינות ולנסח עבורם תשובות אפשריות.

"לטווח הרחוק הרעיון הוא לנסות להציג מודלים אפשריים לפתרון סוגיית שיבת הפליטים. מודלים אלה יפותחו ע"י שתי קבוצות הפרויקט. אנו מאמינות כי הצגת מודלים כאלה לציבור הישראלי עשויה להרחיב את הדיון הפומבי בנושא במטרה לקדם פתרון צודק ואפשרי לסכסוך הישראלי פלסטיני.

"במסגרת הפרויקט יפעלו קבוצות מקבילות, בזוכרות ובבדיל, בכל אחת 20 משתתפים. הקבוצות יעבדו רוב הזמן בנפרד ויהיו גם מפגשים ללמידה ודיונים משותפים.... הלימוד יתבסס על הרצאות של מומחים מהעולם ומהארץ, כולל ידע שיביאו לקבוצה משתתפיה."

את אחד המומחים הישראלים בנושא סיפקה קבוצת "בדיל". המומחה הוא כפי שנאמר בהצגתו ע"י קבוצת "בדיל": "מייקל קגן (ב.א מאונ' נורת'ווסטרן 1997, JD מיישיגן 2000, חבר לשכת עורכי הדין של ניו יורק) הוא עורך דין אמריקאי המתמחה בזכויות פליטים. בין השנים 2001 ל-2003 הוא פיתח תכניות לסיוע משפטי למבקשי מקלט בקהיר ובבירות. מר קגן לימד משפט פליטים באונ' האמריקאית של קהיר, ופירסם מספר מאמרים על חוקי פליטים ועל הגנת הפליט במזה"ת. מאז 2004 הוא מנחה בקליניקה לזכויות הפליט בפקולטה למשפטים ע"ש בכמן באונ' תל אביב, ויועץ למספר ארגונים הקשורים בפליטים ברחבי המזרח התיכון כולל מרכז בדיל. הוא הקים את אתר RSDWatch.org המספק מידע לגבי דרך קבלת ההחלטות של האו"ם במקרים של פליטים. ... הנייר הוכן עבור פורום המומחים של בדיל."

המחבר מצהיר שזכות השיבה מוגנת אמנם בחוק הבינלאומי, אולם אז מאמץ במסמך מה שהוא מכנה זכויות יהודים היכולות לסתור לא רק את זכות השיבה אלא אף את זכויות הפלסטינים להשבת רכושם שנגזל: "באופן כללי, ניתן לזהות שלושה סוגים של זכויות יהודיות/ישראליות שעשויות לעמוד בסתירה עם זכות השיבה הפלסטינית. הראשונה, היא הטענה הציונית כי ליהודים יש זכות קולקטיבית להגדרה עצמית, ליצור ולקיים מדינה יהודית במהותה, אשר בה היהודים יחזיקו ברוב דמוגרפי דומיננטי. השנייה, הנה זכויות ישראליות לרכוש פרטי, כמו הזכות לבית, שיכולות לעמוד בסתירה עם הזכות להשבת רכוש פליטים. הזכות השלישית, שעשויה לעמוד בסתירה לזכות השיבה מתייחסת לזכות של ישראל כמדינה, לעשות שימוש בסוגיות של בטחון

"מגילת זכויות האזרח הפלסטיני" שתפרט את העקרונות של שוויון וחרות לכל אזרח ואזרחית. החוקה תגבש הלכה למעשה את המטרות של שיבת הפליטים לכל הארץ – וכך תשים קץ לאסון המתמשך הפוקד את רוב מניינו של העם מאז מלחמת הטיהור האתני ב-1948, של איחודה של הארץ – וכך תסיים את מצב הפיצול האתני שרק השביענו בדם משך 60 שנים. האסיפה תממש את הפרדת הדת מהמדינה ומהמעמד האזרחי – שחיבורם בא להצדיק את אי-השוויון בין האזרחים ולבסס את המצב של היעדר חרות, ותביא לביטול המשטר העדתי האתני הדכאני.

מדינת ישראל החדשה הקימה במאי 1948 "אסיפה מכוננת",<sup>2</sup> שהתפזרה בלי לדון אפילו בנושא של חוקת יסוד. אין פלא בכך. אם החוקה היתה משחזרת בשחור על גבי לבן את המצב הקיים בישראל, היתה יוצאת בעולם קריאת "בוז" גדולה. ישראל היתה מודיעה לכולם שמתקיים בה משטר של אפרטהייד, ואז היו מופעלים עליה לחצים בלתי נסבלים עבורה לביטולו – דבר שהיה מעמיד בספק את עצם קיומה. ואם היתה מתקבלת חוקה דמוקרטית, הסתירה בין זו לבין המציאות הפוליטית בה היתה גורמת לפיצוץ אדיר. זהו גורלה של מדינה הטוענת שהיא יכולה להיות גם "יהודית" וגם "דמוקרטית" – כלומר דבר והיפוכו. לכן, הפתרון שהתהווה הוא, שבניגוד לכל מדינה אחרת, אין לישראל חוקה... ב-1977 אחר המהפך שבו הליכוד ניצח בבחירות לכנסת, הבטיח שר המשפטים החדש שמואל תמיר: "בעוד שישה חודשים תהיה לנו חוקה". נו... בשנות השמונים התארגנה בחלק היהודי באוכלוסייה תנועה בשם "חוקה לישראל" בהנהגת אוריאל רייכמן. הופצה עצומה שצברה מספר רב של חתימות, אורגנה עצרת רבת משתתפים בכיכר המרכזית בתל אביב. והתנועה שקעה ונעלמה. היא לא העמידה במרכז את נושא משטר האפרטהייד, את הצורך החיוני בביטולו. ובשל כך כמובן גם התעלמה מהציבור הפלסטיני הערבי, הקורבן הראשון של המשטר הזה. חסרו לתנועה זו הפרוגרמה הפוליטית והכוח החברתי שיכלו להניע אותה קדימה, ולכן לא יכלה לפרוץ את חומות המשטר האנטי דמוקרטי.

התנועה הלאומית הפלסטינית תחזור להיות מסגרת שתקים את המוני העם על רגליהם. ריבונות לאומית, איחודה הדמוקרטי של הארץ, השבת הפליטים ליישוביהם, מהפיכה אגררית, שוויון וחרות לכל, התארגנות מעמד הפועלים בתנועה עצמאית, ועוד, כל אלה יתגבשו בתוך מאבק ההמונים להקמת אסיפה מכוננת דמוקרטית שתיבחר על-ידי כל תושבי ארץ פלסטין, לרבות פליטיה.

<sup>2</sup> דמוקרטית. האימפריאליזם הבריטי מתנגש זה דורי דורות עם הצורך הדמוקרטי הבסיסי בקיום חוקת יסוד.

<sup>2</sup> המונח העברי פגום. הוא תרגום קלוקל של התיבה האנגלית Constituent Assembly. אין הכוונה במושג זה "לכונן" דבר, אלא להוציא מעשה של constitution, היינו שאסופה תדון ותוציא חוקה מתחתיה. נסתפק בביטוי העברי שהשתרש.

המטרה היא להפוך את האוכלוסייה הפלסטינית הערבית מרוב למיעוט מבוטל בשטח שנכבש ע"י הצבא הישראלי – בחסות המעצמות, ובראש וראשונה של הקרמלין בראשות סטאלין. מאז הפך העם הפלסטיני למאסה מיותרת בסדר המדיני שנבנה באזור. אם מדינת ישראל היא גולת הכותרת של הסדר הזה – והמשטרים הערביים הם אבני הסדר וחייבים להגן עליו, אזי העם הפלסטיני מערער עליו בעצם קיומו. הריגת המשפחה בחוף בית להיה וילדי הרחוב בעזה היא חוליה בשרשרת מעשי הטבח ומעשי הגירוש מימי חלוקת הארץ. העם הפלסטיני, בתור עם, הוא האויב.

כולם שואלים: איך יוצאים מהתווה ובוהו הנורא ומביצת הדמים שאין להם גבול ותחתית? איך נחזיר את הפליטים ליישוביהם? איך נבנה סוף סוף דמוקרטיה פוליטית מן היסוד, דמוקרטיה ממשית? איך נוכל להיות כולנו יחד כאזרחים שווים וחופשיים במדינה ריבונית?

שידוד המערכות הבסיסי הזה – עניין של חיים או מוות, פשוטו כמשמעו – ייתכן רק אם בני העם הפלסטיני ייקחו כולם יחד את גורלם בידיהם. לא האסיפה המחוקקת המפרידה בין יושבי "שטחי הרשות" לבין שאר חלקי העם, ובוודאי לא "כנסת ישראל" שהיא חלק מידי של מערכת פיצול הארץ והעם ומשחזרת בתוך עצמה את ההפרדה האתנית, יכולות להוות תשובה מתאימה למאוי האיחוד והריבונות. לשם השגת מטרות אלה, חייבת להיבחר אסיפה מכוננת דמוקרטית ע"י תושבי השטחים, יושבי מחנות הפליטים בלבנון, סוריה, ירדן, תושבי מדינת ישראל – לרבות אזרחיה היהודים, וכל התפוצה הפלסטינית. במסגרתה של אסיפה זו, יבואו לידי דיון והחלטה גורלם, היעדים הלאומיים שיש להגשים: שיבת הפליטים, איחוד הארץ, הפרדת הדת מהמדינה ומהמעמד האזרחי, משטר של דמוקרטיה פוליטית מרחיקת לכת.

האסיפה המכוננת הדמוקרטית של פלסטין המאוחדת תיקח לידיה את כל סמכויות השלטון, היא תהיה הגוף הריבון באשר היא תבטא את הרצון של תושבי ארץ פלסטין והפליטים.

היא תגדיר את טיב המשטר במדינה: היא תקים את הרפובליקה הדמוקרטית של פלסטין המאוחדת. ראויה לציון העובדה שמדינת ישראל מעולם לא הגדירה את המשטר המדיני עליו היא בנויה: מלוכה, מדינה אוטוקרטית, רפובליקה כזאת או אחרת? שוב אין זה מקרה. הממסד הדתי בישראל יסכים רק למשטר מלוכני, של "המלך המשיח", כאשר מדינת ישראל משמשת רק "אתחלתה דגאולה". ממסד זה לא יוכל להסכים שהריבון יהיה העם. הוא חותר למשטר תיאוקרטי (שלטון הדת וכוהנה-רבניה במדינה).

תפקיד חשוב של האסיפה המכוננת יהיה לנסח ולקבל חוקה דמוקרטית. החוקה תסדיר את חיי הפוליטיים של הרפובליקה הדמוקרטית.<sup>1</sup> היא תפתח במבוא בכותרת:

<sup>1</sup> בריטניה היא הדוגמה הבולטת השניה של מדינה שאין בה חוקה. זאת מדינה המחזיקה בתוכה מושבה (קולוניה) פנימית, צפון אירלנד, ומונעת את איחוד האי. זהו מצב שאי אפשר לתת לו ביטוי בחוקה האמורה להיות

ב-8 במרס 2006, נענו למעלה מ-300 נשים פלסטיניות לקריאת סאות' אל-עמל להפגין ביום האשה הבינלאומי. הן הניפו דגלים שחורים ותמונות של ח'ייר חאלילה, פועל פלסטיני צעיר, הקורבן הראשון של "תוכנית ויסקונסין" שנפטר ב-3 במרס. ח'ייר חאלילה סבל מבעיות בריאות קשות. הפועלים נאלצו לשהות בתנאים בלתי נסבלים במשך 8 שעות. ח'ייר חאלילה בקש מחברת "אגם מהלב" רשות לעזוב. הם סרבו. כששב לביתו נפל ומת.

אנו נשים פלסטיניות יש לנו הזכות לחיות בארצנו, לעבוד בה ולגדל כאן את ילדינו בצורה הולמת.

אנו דורשות שהאפליה הגזענית והמגדרית ייפסקו לאלתר. זוהי שאלה של דמוקרטיה:

כתובת להתקשרות: [dialoguereview@yahoo.com](mailto:dialoguereview@yahoo.com)

בבקשה שלחו עותק לכתובת: [labors@labors-voice.org](mailto:labors@labors-voice.org)

לואיזה חאנון מצרפת את קולה לקריאה מנצרת. היא מדגישה את הצורך להתגייבות הבינלאומית לימין האשה העובדת הפלסטינית על רקע הארועים הטרגיים ברצועת עזה הממיימים הרס ורעב על כלל האוכלוסייה. היא מודיעה כי היא מארגנת כינוס בינלאומי לסולידריות עם הפועלות הפלסטיניות, אשר יתקיים בתוך חודש נובמבר בבניין האסיפה העממית הלאומית (הפרלמנט) האלג'ירית.

מערכת "הבמה הדמוקרטית" קיבלה שני מסמכים חשובים אותם היא מפרסמת כאן. הראשון הוא גילוי דעת מאת אגודת "סאוט אל-עמל" (קול הפועל) שפועלת בנצרת, הקורא להתגייסות ארצית ובינלאומית לימין הפועלות הפלסטיניות, והמסמך השני הוא מכתב גלוי באותו נושא של לואיזה חאנון, חברת הפרלמנט האלג'ירי, ומזכירת מפלגת הפועלים באלג'יריה.

הפנייה המצורפת מופצת ברחבי העולם ובעיקר בקרב האיגודים המקצועיים השונים ביוזמת דיאלוג, עיתון המהווה במה לדיון בין פעילים פלסטינים ויהודים בשאלה הפלסטינית. העיתון תומך בזכות השיבה ללא כל תנאי.

## פנייה של נשים פלסטיניות תושבות נצרת

באוגוסט 2005, יזמה האגודה להגנה על פועלים ערבים במדינת ישראל, סאות' אל-עמל (קול הפועל), היושבת בנצרת מאבק ציבורי, וארגנה הפגנות נגד ביצוע תוכניתה של הממשלה הישראלית, התוכנית המכונה "תוכנית ויסקונסין".

"תוכנית ויסקונסין" אינה מייצרת מקומות עבודה חדשים. מטרתה היא נישול המובטלים מזכותם לקצבאות על ידי אילוצם לקבל כל עבודה שהיא. בנצרת היא משפיעה בעיקר על נשים פלסטיניות. בשנת 2005 היו הנשים הערביות רק 17% מכוח העבודה, בהשוואה ל-53% אצל הנשים היהודיות, ו-61% אצל הגברים הערבים. הן מייצגות את שכבת העובדים המנוצלת והמדוכאת שחשופה לתוכנית ויסקונסין.

נשים ערביות הן הקורבנות העיקריים של תוכנית ויסקונסין. איך ייתכן להתייחס לנשים באופן כזה?

ב-6 בינואר 2006, נקטה המשטרה באמצעים אלימים נגד הפגנה שאורגנה על ידי סאות' אל-עמל, למרות העובדה שההפגנה התנהלה בצורה מסודרת. מפגין אחד שניסה להתערב כדי למנוע את הכאתה של אישה על ידי המשטרה, הוכה בעצמו והושם במעצר. חברת "אגם מהלב", שמנהלת את "תוכנית ויסקונסין" בנצרת החליטה להפסיק את זכאותם לקצבה של כל העובדים שהשתתפו בהפגנה של סאות' אל-עמל.

חברת "אגם מהלב" מונעת מנשים מובטלות את הזכות לתעסוקה, ובנוסף עושה שימוש בתחבולות שונות כדי לנשל את הנשים מהקצבאות שהן זכאיות להן. החברה גם מדרדרת אותן למחסור קשה. תהיה השקפתנו הפוליטית ככל שתהיה, על כל אחד מאיתנו לשאול את עצמו: הייתכן להשלים עם יחס בלתי אנושי כזה?

הוצאת הוועד למען מדינה חילונית דמוקרטית

העורך: אלי אמינוב

ת.ד. 8621 ירושלים

[onestate@walla.com](mailto:onestate@walla.com)

מאמרים חתומים בשם כותבם אינם משקפים בהכרח את דעת המערכת.